

DOLORES REDONDO

A woman with dark hair is lying face down in a shallow, rocky stream. She is nude, and her hands are clasped behind her head. The water is clear and flows over dark, jagged rocks. The background is a dense, mossy forest with sunlight filtering through the trees. The overall mood is somber and mysterious.

NEVIDITELNÝ
STRÁŽCE

BAZTÁN I

DOLORES REDONDO

NEVIDITELNÝ
~~STRÁŽCE~~

DOLORES REDONDO

NEVIDITELNÝ STRÁŽCE

Přeložila Marie Jungmannová

panteon

Ze španělského originálu
El guardián invisible,
Ediciones Destino, S. A., Barcelona 2013

KATALOGIZACE V KNIZE - NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR

Redondo, Dolores

Neviditelný strážce / Dolores Redondo ; přeložila Marie Jungmannová. -- Mladá

Boleslav : Panteon, 2013. -- 406 s.

Název originálu: *Guardián invisible*

Přeloženo ze španělštiny

ISBN 978-80-87697-03-0

821.134.2-31

- španělské romány

- detektivní romány

821.134.2-3 - Španělská próza, španělsky psaná [25]

Copyright © Dolores Redondo 2012

First published by Ediciones Destino, Spain

Published by arrangement with Pontas Literary & Film Agency

Copyright © 2013 by Panteon

Cover © 2013 by Emil Křížka

Cover photo © 2012 by Ennatu Domingo

Translation © 2013 by Marie Jungmannová

Panteon, Staroměstské náměstí 89, 293 01 Mladá Boleslav

www.knihypanteon.cz | www.facebook.com/knihypanteon

Přeložila: Marie Jungmannová

Odpovědná redaktorka: Jana Veselá

Jazykový redaktor: Jindřich Veselý

Korektor: Petr Bosák

Návrh obálky: Emil Křížka

Sazba: DTP Panteon

Tisk a vazba: CPI Moravia Books, Pohořelice

Printed in the Czech Republic.

ISBN 978-80-87697-03-0

Eduardovi, který mě prosil, abych tuto knihu napsala, a Ricardu Domingovi, který ji viděl, když byla neviditelná.

Rubénovi a Esther, kteří mě dokážou rozesmát až k slzám.

Zapomenout se nedá silou vůle. Čím víc člověk chce nechat něco za sebou, tím víc ho to pronásleduje.

WILLIAM JONAS BARKLEY

Ale holčičko moje, tohle není ledajaké jablíčko, tohle jablíčko je kouzelné.

SNĚHURKA OD WALTA DISNEYE

1

Ainhoa Elizasuová byla druhou obětí „pána lesa“, nazývaného podle lidových pověstí *basajaun*, i když tehdy ho tak v tisku ještě neoznačovali. Až o něco později vyšlo najevo, že se kolem mrtvol nacházely zvířecí chlupy, zbytky kůže a stopy jen stěží pocházející od lidí, které připomínaly jakýsi očistný pohřební obřad. Vypadalo to, jako by nějaká pradávna zlovolná zemská síla poznamenala těla těch mladičkových dívek s rozedranými šaty, oholeným pubickým ochlupením a s rukama rozloženými v panenské póze.

Když inspektorku Amaiu Salazarovou brzy ráno povolali na místo činu, vždycky provedla stejný rituál: vypnula budík, aby Jamese ráno neobtěžoval, sebrala hromádku šatstva a svůj telefon a pomaloučku sešla po schodech do kuchyně. Popíjela kávu s mlékem, přitom se oblékla a napsala vzkaz manželovi. Pak nasedla do auta a řídila ponořena do planých myšlenek podobných bílému šumu, jež se zmocnily její mysli vždycky, když se vzbudila před svítáním, a jež ji provázely jako pozůstatky nedokončené vigilie, přestože z Pamplony jela na místo, kde čekala oběť, déle než hodinu. Ostře projela zatáčkou a skřípění brzd ji přimělo uvědomit si, jak je nesoustředěná. Přinutila se tedy věnovat pozornost stoupající klikaté silnici, která se nořila do hustých lesů obklopujících městečko Elizondo. O pět minut

později zastavila auto u výstražného kuželu a poznala sportovní vůz doktora Jorgeho San Martína a terénní auto soudkyně Estébanezové. Vystoupila z auta a zamířila k jeho kufru, odkud vytáhla holínky, které si obula, a opírala se přitom o prostor pro zavazadla, zatímco k ní přicházeli nižší inspektor Jonan Etxaide a inspektor Montes.

„Vypadá to ošklivě, šéfová, je to holčička.“ Jonan nahlédl do svých poznámek. „Dvanáct nebo třináct let. V jedenáct večer rodiče ohlásili, že se děvče nevrátilo domů.“

„Trochu brzy, aby hlásili zmizení,“ usoudila Amaia.

„Ano. Podle všeho asi deset minut po osmé zavolala staršímu bratrovi na mobil a řekla mu, že zmeškala autobus do Arizkunu.“

„A starší bratr až do jedenácti nic neřekl?“

„To víte: ‚Naši mě zabijou, prosím tě, neříkej jim to. Zjistím, jestli mě neodveze táta nějaké kamarádky.‘ Jasně, že držel pusku a začal hrát na PlayStationu. V jedenáct, když viděl, že sestra nejde a matka propadá hysterii, jim řekl, že Ainhoa už volala. Rodiče se dostavili na komisařství v Elizundu a tvrdili, že se jejich dceři něco stalo. Nebrala mobil a mluvili už se všemi jejími kamarádkami. Našla ji hlídka. Když policisti došli k zatáčce, uviděli na kraji silnice její boty,“ vykládal Jonan a ukázal baterkou na místo na kraji asfaltové vozovky, kde svítily dokonale srovnané černé lakované lodičky se středně vysokým podpatkem. Amaia se naklonila, aby na ně viděla.

„Jsou tak pěkně srovnané, sahal na ně někdo?“ zeptala se. Jonan znovu nahlédl do poznámek. Amaia si pomyslela, že výkonnost jejího mladého zástupce, navíc antropologa a archeologa, je v tak zapeklitých případech, jako byl i tento, požehnáním.

„Ne. Byly takhle, srovnané špičkami do silnice.“

„Řekni lidem, co zajišťují stopy, aby sem přišli, až skončí, a podívali se do bot. Aby se daly takhle položit, je potřeba strčit dovnitř prsty.“

Inspektor Montes, který stále mlčel a díval se na špičky svých značkových italských mokasínů, zvedl prudce hlavu, jako by se právě probudil z hlubokého spánku.

„Dobrý den,“ zamumlal na pozdrav a vydal se ke kraji cesty, aniž na ni počkal. Amaia se rozpačitě obrátila k Jonanovi.

„Co je s ním?“

„Nevím, šéfová, jeli jsme z Pamplony stejným autem a ani neotevřel pusu. Myslím, že trochu popil.“

Ano, ona si to taky myslela. S inspektorem Montesem to od jeho rozvodu šlo z kopce, a nejen kvůli jeho čerstvé zálibě v italských střevících a barevných kravatách. Poslední týdny viděla, že je mimořádně roztržitý, ponořený do svého vnitřního světa, chladný a neproniknutelný, skoro jako autista.

„Kde je ta dívka?“

„U řeky. Musí se sejít po svahu,“ odpověděl Jonan a ukázal na rokli s omluvným gestem, jako by byl nějak zodpovědný za to, že se tělo našlo tam.

Zatímco scházeli po svahu vymletém do skály tisíciletou řekou, spatřila v dálce reflektory a pásky, které vymezovaly akční okruh agentů. Stranou potichu mluvila soudkyně Estébanezová se soudním tajemníkem a přitom úkosem vrhala pohledy k místu, kde leželo tělo. Kolem něj ze všech úhlů šlehaly blesky fotoaparátů dvou policejních fotografů. U mrtvoly klečel jeden z techniků Navarrského ústavu soudní medicíny a zdálo se, že měří teplotu jater.

Amaia s uspokojením zjistila, že všichni přítomní zaměstnanci dodržují uličku pro příchod a odchod z místa obehnaného páskou policisty, kteří sem dorazili jako první. I tak se jí jako vždy zdálo, že je tam příliš mnoho lidí. Byl to pocit hraničící

s absurditou, který možná pramenil z její katolické výchovy, ale pokaždé, když musela být u nějaké mrtvoly, zmocnila se jí potřeba intimity a rozjímání, která ji obklopovala na hřbitovech a kterou narušovala profesionální, odcizená a odtažitá přítomnost lidí pohybujících se kolem mrtvého těla, jediného protagonisty vražova díla, ale němého, umlčeného, nevnímaného ve své hrůze.

Pomalou se přiblížila a pozorovala místo, jež si kdosi vybral pro smrt. U řeky se vytvořila pláž z šedých oblázků; určitě je přinesla velká voda předcházejícího jara, suchý výběžek široký asi devět metrů, který se táhl, kam až ve slabém světle nastávajícího rozbřesku dohlédla. Druhý břeh řeky široké sotva čtyři metry se ztrácel v hlubokém lese, jenž houstl, čím víc do něj člověk nořil zrak. Inspektorka počkala několik vteřin, zatímco technik ze speciálního policejního útvaru dokončoval fotografování mrtvoly. Když byl hotov, došla k dívčíným nohám, a jak bylo jejím zvykem, vyprázdnila mysl od jakékoli myšlenky, zadívala se na tělo ležící u řeky a zašeptala krátkou modlitbu. Teprve pak se cítila připravena pohlédnout na ně jako na dílo vraha.

Když byla Ainhoa Elizasuová naživu, měla krásné kaštanové oči, které se teď dívaly do nekonečna ustrnulé ve výrazu překvapení. Hlava mírně nakloněná dozadu umožňovala zahlédnout kousek hrubého provázku, který se jí zaryl do kůže na krku tak, že skoro zmizel. Amaia se sklonila nad tělem, aby si prohlédla smyčku. „Ani nemá uzel, jenom ho tiskl, dokud ta dívka nepřestala dýchat,“ zašeptala skoro sama pro sebe.

„Musí být silný, nějaký chlap?“ ozval se tázavě Jonan za jejími zády.

„Je to pravděpodobné, i když ta dívka není moc velká, asi kolem stopětapadesáti centimetrů, a je hodně štíhlá. Žena to mohla udělat taky.“

Doktor San Martín, který dosud stále hovořil se soudkyní a soudním tajemníkem, se rozloučil se soudní úřednicí náležitě zdvořilým políbením ruky a přistoupil k mrtvole.

„Paní inspektorko, vždycky vás rád vidím, i když je to za takových okolností,“ prohlásil obřadně.

„Já vás taky, pane doktore. Jak vidíte tohle, co tu teď máme?“

Lékař si vzal poznámky, které mu předal technik, a rychle je přešel očima, zatímco se skláněl nad mrtvolou. Ještě předtím věnoval Jonanovi pohled, jímž měřil jeho mládí a znalosti, pohled, který Amaia dobře znala. Před několika lety byla ona mladou nižší inspektorkou, kterou bylo třeba uvést do tajů smrti, a takové potěšení si význačný profesor San Martín nikdy nenechal ujít.

„Pojďte blíž, Etxaide, postavte se sem a možná se něco přiučíte.“

Doktor San Martín si natáhl chirurgické rukavice, které vytáhl z kožené lékařské brašny, a jemně prohmatl čelist, krk a paže dívky.

„Co víte o *rigor mortis*, Etxaide?“

Jonan se nadechl a spustil tónem, jaký pravděpodobně používal za svých školních let, když odpovídal paní učitelce.

„Tak, vím, že začíná u víček asi tři hodiny po smrti, šíří se po obličeji a krku na prsa, až se nakonec rozšíří na celý trup a končetiny. Za normálních podmínek se celková ztuhlost dostaví přibližně za dvanáct hodin a začíná mizet v opačném pořadí po šestatřiceti hodinách.“

„To není špatné, a dál?“ povzbudil ho doktor.

„Představuje jeden z hlavních ukazatelů při odhadování doby smrti.“

„A myslíte, že by se dal udělat odhad pouze na základě stupně posmrtné ztuhlosti?“

„No...“ zaváhal Jonan.

„Samozřejmě ne,“ ujistil ho San Martín. „Stupeň ztuhlosti se může lišit podle stavu svalů zemřelého, teploty v místnosti nebo venku jako v tomhle případě, podle extrémních teplot, které mohou způsobit, že to vypadá jako *rigor mortis*, například v případě mrtvol vystavených nízkým teplotám, nebo když trpí posmrtnou křečí. Víte, co to je?“

„Myslím, že se tak říká tomu, když se v okamžiku smrti svaly končetin napnou, takže by bylo obtížné odebrat nějaký předmět, který člověk právě v tom okamžiku drží.“

„To je ono, a proto padá velká zodpovědnost na soudního patologa. Čas úmrtí se nemá stanovovat, aniž se vezmou v úvahu všechny tyto okolnosti, a samozřejmě hypostáze... Posmrtná bledost, abyste mi rozuměl. Asi jste viděl ty americké seriály, kde soudní lékař poklekne vedle mrtvolky a po dvou minutách stanoví hodinu smrti,“ zvedl doktor teatrálně obočí. „Dovolte, abych vám řekl, že je to lež. Analýza množství draslíku v tekutině oka znamená velký pokrok, ale s větší přesností budu moci stanovit hodinu smrti až po pitvě. Teď, s tím co tady mám, vám můžu říct: třináct let, žena. Podle teploty jater bych řekl, že je mrtvá dvě hodiny. Ještě nenastoupila posmrtná ztuhlost,“ ujistil přítomné a znovu prohmatal dívčinu čelist.

„Dost se to shoduje s telefonátem domů a oznámením rodičů. Ano, sotva dvě hodiny.“

Amaia počkala, až se zvedne, a klekla si vedle dívky místo něj. Neunikl jí Jonanův pohled plný úlevy, když byl osvobozen od doktorova výslechu. S očima upřenýma do nekonečna, s pootevřenými ústy a s výrazem, který vypadal jako překvapení, nebo možná poslední pokus nasát vzduch, vyhlížela dívka dětsky udiveně, jako holčička o narozeninách. Veškerý oděv vypadal jako rozpáraný čistými řezy od krku po slabiny a na obou stranách rozhalený jako obal hrůzného daru. Mírný vánek od řeky trochu čechral dívčinu rovnou ofinu a až k Amaie

dolehla vůně šamponu smíšená s dalším, štiplavějším aromatem tabáku. Amaia se v duchu ptala, zda dívka kouřila.

„Je cítit tabákem. Nevíte, jestli měla kabelku?“

„Ano, měla ji. Ještě jsme ji neobjevili, ale naši lidé to tady prohledávají až kilometr po proudu,“ prohlásil inspektor Montes a ukázal k řece.

„Zeptejte se jejích kamarádek, kde byly a s kým.“

„Jakmile se rozední, šéfová,“ odpověděl Jonan a poklepal si na hodinky. „Její kamarádky jsou třináctileté holčičky, budou teď spát.“

Prohlédl si ruce roztažené po obou stranách těla. Vypadaly bílé, neposkvrněné, s dlaněmi obrácenými nahoru.

„Všimli jste si polohy rukou? Takhle je někdo položil.“

„Souhlasím,“ ozval se Montes, který stál vedle Jonana.

„Ať je co nejdřív vyfotografují a odeberou vzorky. Možná se pokoušela bránit, i když nehty i ruce vypadají dost čistě. Snad budeme mít štěstí,“ obrátila se Amaia na policejního technika. Soudní lékař se znovu sklonil nad dívkou čelem k Amaie.

„Bude třeba počkat na pitvu, ale já bych jako příčinu smrti uvedl zadušení, a vezmeme-li v úvahu sílu, s jakou se provaz zaryl do krku, řekl bych, že to bylo velmi rychlé. Řezy, které se objevují po těle, jsou povrchní a byly určeny pouze k rozpárání šatů. Byly způsobeny velmi ostrým předmětem, něčím jako žiletka, břitva nebo skalpel. To vám řeknu později, ale když to udělal, děvče bylo už mrtvé. Není tu skoro žádná krev.“

„A na ohanbí?“ zeptal se Montes.

„Myslím, že na oholení pubického ochlupení použil stejný ostrý nástroj.“

„Co když si chtěl něco odnést jako trofej, šéfová?“ poznamenal Jonan.

„Ne, to si nemyslím. Podívej, jak ho rozházel kolem těla,“ ukázala Amaia na několik chomáčků jemného chmýří. „Spíš to

vypadá, že ho chtěl odstranit, aby ho mohl nahradit tímhle,“ ukázala na dozlatova upečený mastný kousek pečiva, který byl položen na dívčině oholeném ohanbí.

„To je pěkná sviňárna! Proč musejí dělat takové věci? Nestací mu zabít malou holku, ale musí tam dát ještě tohle. Co se tak někomu, kdo tohle udělá, může honit hlavou?“ vybuchl Jonan s odporem.

„To je tvoje práce, chlapče, uhodnout, co si to prase myslí,“ odpověděl Montes a přešel k doktoru San Martínovi.

„Znásilnil ji?“

„Řekl bych, že ne, i když si nemůžu být jistý, dokud ji pořádně neprohlédnu. To naaranžování nese zjevný sexuální podtext... Rozedrat šaty, odhalit prsa, oholit ohanbí... A to s tím moučníkem... Vypadá to jako máslový bochánek, nebo...“

„Je to pečivo, kterému se říká *txatxingorri*,“ přerušila ho Amaia. „Typický moučník tohoto kraje, i když je menší než ty, které obvykle vídám. Ale nepochybně je to *txatxingorri*. Máslo, mouka, vejce, cukr, droždí a škvarky, z toho se dělá buchta podle starodávného receptu. Jonane, ať to dají do sáčku, a prosím vás,“ obrátila se na všechny, „to o tom moučníku ať se nedostane ven, momentálně je tahle informace tajná.“

Všichni přikývli.

„Tady už jsme skončili. Je vaše, doktore. Uvidíme se v ústavu při pitvě.“

Amaia se vztyčila, a než se vydala po svahu ke svému autu, věnovala dívce poslední pohled.

2

Toho rána zvolil inspektor Montes okázalou kravatu z tmavofialového hedvábí, bezpochyby velmi drahou, která se na lila košili nápadně vyjímal. Výsledek byl elegantní, ale mělo to trochu nádech Kriminálky Miami, což nepůsobilo dobře. Totéž si určitě mysleli policisté, kteří s nimi jeli ve výtahu. Amaie neušlo pohrdavé gesto, které jeden z nich adresoval druhému, když vystupovali. Pohlédla na Montese, protože bylo pravděpodobné, že i on si to uvědomil, ale ten studoval poznámky na kapesním počítači zahalen v oblaku voňavky od Armaniho a tvářil se lhostejně k tomu, jaký dojem vyvolává.

Dveře zasedací místnosti byly zavřené, ale než mohla sáhnout na kliku, uniformovaný policista je otevřel zevnitř, jako by právě čekal jejich příchod. Postavil se stranou a umožnil jim pohled do rozlehlé, jasně osvětlené zasedačky, kde inspektorka Salazarová uviděla víc lidí, než očekávala. Komisař seděl v čele a dvě místa po jeho pravici zůstala prázdná. Pokynul jim, aby šli dál, a zatímco kráčeli k němu, představoval je.

„Inspektorka Salazarová, inspektor Montes; inspektora Rodrígueze z technického oddělení už znáte a doktora San Martína taky. Nižší inspektor Aguirre z drogového, nižší inspektor Zabalza a inspektor Iriarte z komisařství v Elizondu. Když se včera našla mrtvola, náhodou v Elizondu nebyli.“

Amaia jim podala ruku a posunkem pozdravila ty, které už znala.

„Inspektorko Salazarová a inspektore Montesi, zavolať jsem vás sem, protože mám podezření, že případ Ainhoy Elizasuové bude mít vážnější dopad, než se čekalo,“ oznámil komisař, když si opět sedal, a pokynul jim, aby se také posadili. „Dnes ráno nás všechny kontaktoval inspektor Iriarte, aby nám objasnil něco, co může být důležité pro vývoj případu, jímž se zabýváme.“

Iriarte se předklonil a provedl nad stolem pár energických pohybů rukama jako *aizkolari*, typický baskický drvoštěp a zároveň představitel národního venkovského sportu.

Nahlédl do svých poznámek v malém zápisníku s černými koženými deskami, který v jeho rukách nebyl téměř vidět, a prohlásil: „Před měsícem, přesně pátého ledna, jeden pastýř z Elizonda, který přihnal ovce napojit k řece, našel mrtvolu sedmnáctileté dívky, Carly Huarteové. Zmizela v noci ze Silvestra na Nový rok, když byla na diskotéce Crash Test v Elizondu s kamarády a s přítelem. Kolem čtvrté ráno s ním vyšla ven a o tři čtvrtě hodiny později se ten kluk vrátil sám. Řekl kamarádovi, že se pohádali a ona se naštvála, vystoupila z auta a šla pěšky. Kamarád ho přesvědčil, aby ji jeli hledat. Vrátili se za hodinu, ale po dívce nebylo ani stopy. Prý je to moc neznepokojilo, protože tam jezdilo a chodilo hodně zamilovaných dvojic a kuřáků marihuany, navíc ta dívka byla velmi oblíbená, takže přepokládali, že ji někdo vzal s sebou. V autě jejího přítele jsme našli dívčiny vlasy a takové to umělé ramínko od podprsenky.“

Iriarte se nadechl, pohlédl na Montese a Amaiu a mluvil dál: „A tady se dostáváme k tomu, co by vás mohlo zajímat. Carlu objevili asi dva kilometry od místa, kde našli Ainhoy Elizasuovou. Byla uškrtna provázkem používaným na balíky a šaty měla rozedrané odshora dolů.“

Amaia znepokojeně pohlédla na Montese.

„Vzpomínám si, že jsem o tom případě četla v novinách. Měla oholené ohanbí?“ zeptala se.

Iriarte se podíval na nižšího inspektora Zabalzu, který odpověděl: „Pravda je, že ohanbí neměla, celá tahle část těla vypadala jako okousaná od nějakých zvířat. V pitevní zprávě jsou zdokumentovaná kousnutí nejméně tří druhů zvířat a nějaké chlupy, které odpovídají divočákovi, lišce a něčemu, co by mohl být medvěd.“

„Proboha! Medvěd?“ podivila se Amaia s nevěřícím úsměvem.

„Nejsme si jisti, poslali jsme otisky do Ústavu pro studium pyrenejských ploskochodců a ještě jsme nedostali odpověď, ale...“

„A ten moučník?“

„Moučník tam nebyl... I když možná ano. To by vysvětlovalo ta kousnutí na ohanbí, protože zvířata přitahovala neznámá sladká vůně.“

„Byla pokousaná na více místech?“

„Ne, neměla na sobě víc kousnutí, ale byly na ní stopy po prackách.“

„A zbytky ochlupení rozházené kolem mrtvol?“ dotazovala se Amaia.

„Taky ne, ale musíte vzít v úvahu, že mrtvola Carly Huar-teové ležela částečně ponořená v řece, od kotníků ke stehnům, a že ve dnech po jejím zmizení byly přívalové lijáky. Jestli tam něco bylo, odnesla to voda.“

„Nebylo vám to nápadné, když jste včera ohledával tu dívku?“ zeptala se Amaia soudního lékaře.

„Zajisté,“ souhlasil San Martín, „ale ta věc není tak jasná, jsou tu jen podobnosti. Víte, kolik mrtvol vidím za rok? V mnoha případech mají společné prvky, aniž je mezi nimi nějaká spojitost. V každém případě mi to opravdu bylo nápadné, ale než jsem o tom začal mluvit, musel jsem se podívat

do svých poznámek o pitvě. V Carlině případě všechno nasvědčovalo sexuálnímu útoku ze strany jejího přítele. Měla v sobě spoustu drog a alkoholu, na krku nějaké cucfleky a na jednom prsu stopu po kousnutí, které odpovídalo otisku zubů jejího milence. Kromě toho jsme jí našli za nehty zbytky kůže podezřelého, které odpovídaly hlubokému škrábanci, který měl na krku.“

„Bylo tam sperma?“

„Ne.“

„Co vypověděl ten kluk? Jak se vlastně jmenuje?“ zeptal se Montes.

„Jmenuje se Miguel Ángel de Andrés. A řekl, že si kromě alkoholu vzal kokain a extázi,“ Aguirre se usmál, „a kloním se k tomu, mu věřit. Zadrželi jsme ho na Tři krále a taky toho v sobě měl až až, vykazoval pozitivní nález na čtyři druhy drog včetně kokainu.“

„A kdepak se ten poklad nachází teď?“ otázala se Amaia.

„Ve vězení v Pamploně, čeká na soud a je obviněný ze sexuálního útoku a zabití, bez možnosti propuštění na kauci... Měl už nějaké záznamy v trestním rejstříku kvůli drogám,“ odpověděl Aguirre.

„Kolegové, myslím, že je nutné zajet do vězení znovu vyslechnout Miguela Ángela de Andrés. Možná nelhal, když tvrdil, že tu dívku nezabil.“

„Pane doktore, můžete nám poskytnout zprávu o pitvě Carly Huarteové?“ zeptal se Montes.

„Jistě.“

„Zajímají nás hlavně fotografie z místa činu.“

„Dodám vám je co nejdřív.“

„A nebylo by marné znova prozkoumat šaty, které měla ta dívka na sobě, když teď už víme, co hledat,“ poznamenala Amaia.

„Inspektor Iriarte a nižší inspektor Zabalza vedli tenhle případ na komisařství v Elizondu. Vy jste odtamtud, paní inspektorko, že?“

Amaia přikývla.

„Budou vám všemožně nápomocni, jak budete potřebovat,“ prohlásil komisař, vstal a ukončil tak schůzku.

3

Chlapec, jenž před ní seděl, se lehce hrbil, jako by na zádech nesl velkou tíhu, ruce mu ochable visely přes kolena, pletí obličejě prosvítaly stovky miniaturních růžových žilek a pod očima měl hluboké kruhy. Nebyl vůbec podobný fotografii, která vyšla před měsícem v novinách, jak si Amaia vzpomínala. Na ní stál vedle svého auta a tvářil se vyzývavě. Zdálo se, jako by se veškerá jeho jistota, póza nafoukaného mládence a dokonce i část jeho mládí vypařily. Když do kanceláře, kde se prováděly výslechy, vstoupila Amaia s Jonanem Etxaidem, mladík se díval do jakéhosi bodu v prázdnu a dalo mu práci se od něj odpoutat.

„Dobrý den, Migueli Ángele.“

Neodpověděl. Povzdechl a mlčky se na ně díval.

„Jsem inspektorka Salazarová a tohle je nižší inspektor Etxaide,“ ukázala na Jonana. „Chceme s tebou mluvit o Carle Huarteové.“

„Nemám vám co říct, všechno, co jsem moh‘ říct, už je v mojí výpovědi... Nic dalšího není, je to pravda, není nic dalšího, já jsem ji nezabil a tak to je, nic dalšího není, nechte mě na pokoji a promluvte si s mým advokátem.“

Znovu svěsil hlavu a soustředil svou pozornost na ruce, suché a bledé.

„Dobře,“ povzdechla si Amaia, „vidím, že jsme nezačali nej-

líp. Zkusíme to znovu. Nemyslím si, že jsi Carlu zabil.“

Miguel Ángel zvedl oči, tentokrát překvapeně.

„Myslím, že byla naživu, když jsi od ní odjížděl, a myslím, že k ní potom přišel někdo jiný a zabil ji.“

„Tak...“ zamumlal Miguel Ángel, „tak se to muselo stát.“ Velké slzy se mu koulely po tvářích a začal se chvět. „Tak, tak se to muselo stát, protože já jsem ji nezabil, věřte mi, prosím vás, já jsem ji nezabil.“

„Věřím ti,“ řekla Amaia a jemně položila na stůl balíček papírových kapesníků. „Věřím a pomůžu ti, aby ses odsud dostal.“

Chlapec sepjál ruce a propletl prsty v prosebném gestu.

„Prosím vás, prosím vás,“ zašeptal.

„Ale předtím musíš pomoci ty mně,“ odpověděla mu skoro něžně. Osušil si slzy, ale pořád vzlykal a pokyvoval hlavou. „Povídej mi o Carle. Jaká byla?“

„Carla byla senzační, skvělá holka, moc hezká, moc milá a společenská, měla spoustu kamarádů...“

„Jak jste se poznali?“

„Na střední škole. Já už jsem skončil a teď pracuju... Než se to stalo, pracoval jsem s bratrem, dávali jsme asfaltovou krytinu na střechy. Dařilo se mi dobře, člověk si dost vydělá. Je to mizerná práce, ale dobře placená. Ona studovala dál, i když opakovala ročník a chtěla toho nechat, ale rodiče ji přemlouvali a ona poslechla.“

„Říkal jsi, že měla hodně kamarádů, nevíš, jestli se ještě s někým stýkala? S jinými chlapci?“

„Ne, ne, to vůbec,“ prohlásil s větší energií a sraštil čelo. „Chodila se mnou a s nikým jiným.“

„Jak to můžeš vědět tak jistě?“

„Vím to. Zeptejte se jejích kámošek, byla do mě blázen.“

„Spali jste spolu?“

„Jasně a moc se nám to líbilo,“ usmál se.

„Když našli Carlu mrtvou, měla na jednom prsu stopy tvých zubů.“

„Už jsem to tehdy vysvětloval. S Carlou to tak bylo, jí se to líbilo a mně taky. Prostě jsme měli sex natvrdo, no a co? Nebil jsem ji, nic takovýho, jenom jsme si hráli.“

„Říkáš, že se jí líbil tvrdý sex, ale vypovídal jsi,“ Jonan nahlédl do poznámek, „že tu noc s tebou nechtěla nic mít a že ses kvůli tomu rozzlobil. Tady něco nesedí, nemyslíš?“

„To bylo kvůli drogám, v jednu chvíli byla jak mašina a za minutu jak paranoik, už zase nechtěla... Jasně, že jsem se naštvál, ale nenutil jsem ji a nezabil, to se nám stávalo i jindy.“

„A jindy jsi ji taky vyhodil z auta a nechal v lese?“

Miguel Ángel na něj vrhl zuřivý pohled a polkl slinu, než odpověděl: „Ne, tohle bylo poprvé a já jsem ji z auta nevyhodil, to ona utekla a nechtěla nastoupit, i když jsem ji prosil... Až jsem toho měl dost a odjel jsem.“

„Poškrábala ti krk,“ poznamenala Amaia.

„Už jsem vám to říkal, líbilo se jí to, někdy jsem měl záda nadranc, to vám můžou potvrdit kluci. Letos v létě, když jsme se opalovali, viděli kousnutí, co jsem měl na ramenou, a chvíli se smáli a říkali o ní, že je vlčice.“

„Kdy jste měli poslední pohlavní styk před tou nocí?“

„Asi to bylo den předtím, když jsme byli spolu, vždycky jsme nakonec šoustali, už jsem vám říkal, že do mě byla blázen.“

Amaia povzdechla, vstala a pokynula dozorcí.

„Ještě jedna věc. Jaké měla ohanbí?“

„Ohanbí? Myslíte chlupy na píči?“

„Ano, chlupy na píči,“ opakovala Amaia nevzrušeně. „Jak je nosila?“

„Holila si je, měla tam jen takový proužek.“

„Proč se holila?“

„Jak jsem vám říkal, oba jsme tyhle věci měli rádi. Mně se to strašně líbilo...“

Když šli ke dveřím, Miguel Ángel vstal.

„Paní inspektorko!“ Strážný mu pokynul, aby se posadil. Amaia se k němu obrátila.

„Řekněte mi, proč teď jo a předtím ne?“

Než odpověděla, pohlédla na Jonana. Napadlo ji, zda si tenhle kohoutek zaslouží vysvětlení, nebo ne. Rozhodla se, že ano.

„Protože se objevila jiná mrtvá dívka a její zavraždění trochu připomíná Carlin případ.“

„No prosím! Tady to máte! Kdy mě odsud pustí?“ Amaia se obrátila k východu, ještě než odpověděla. „To se dozvíš.“

Dívala se z okna, když se sál za jejími zády začal plnit, a zatímco poslouchala šoupání židlí a šum hovoru, opřela ruce o sklo orosené mikroskopickými kapkami dechu. Chlad jí přinesl jistotu zimy a obraz vlhké, šedivé Pamplony v únorovém soumraku, kde se světlo rychle vytrácí do prázdna. Ten pohyb ji naplnil nostalgií po létě, které bylo tak vzdálené, jako by patřilo do jiného vesmíru, do světa plného světla a tepla, kde nebylo možné najít mrtvé holčičky opuštěné ve studeném korytu řeky.

Jonan vedle ní jí podával kávu s mlékem. Poděkovala mu úsměvem a uchopila ji oběma rukama v marné snaze, aby teplo kelímku ohřálo její zkřehlé prsty. Posadila se a čekala, Montes zatím zavíral dveře a všeobecný šum ustával.

„Fermíne?“ vyzvala Amaia inspektora Montese, aby začal povídat.

„Zajel jsem do Elizonda, abych si promluvil s rodiči dívek a s pastýřem, který našel tělo Carly Huarteové. S rodiči nic nebylo, ti Carlini říkají, že se jim nelíbili přátelé jejich dcery, že pořád někam chodili a chlástali, a jsou přesvědčeni, že to udělal ten kluk. Jedna maličkost, že ji pohřešují, oznámili až čtvrtého ledna, a když si vezmete, že ta dívka odešla z domu jednatřicátého... Ospravedlňují se tím, že holce bylo prvního ledna osmnáct a že si mysleli, že odešla z domova, jak jim vyhrožovala. Prý teprve když si promluvili s jejími kamarádkami, dozvěděli se, že už ji několik dní nikdo neviděl.

Rodiče Ainhoy Elizasuové jsou naprosto v šoku a jsou tady v Pamploně, v ústavu soudní medicíny, čekají, až jim odevzdají tělo po pitvě. Dívka prý byla úžasná a nedokážou si vysvětlit, jak to někdo mohl jejich dceři udělat. Bratr nám taky moc nepomohl, obviňuje se, že to nikomu neřekl dřív. A kamarádky z Elizonda říkají, že byly nejdřív doma u jedné z nich, potom obešly vesnici a Ainhua si najednou uvědomila, kolik je hodin, a utíkala pryč. Nikdo s ní nešel, protože zastávka je hodně blízko. Nevzpomínají si, že by se k nim přiblížil někdo podezřelý, s nikým se nebavily a Ainhua neměla přítele ani nebyla do nikoho zamilovaná. Nejzajímavější byl rozhovor s pastýřem. Jmenuje se José Miguel Arakama a je to opravdu osobnost. Trvá na své první výpovědi, ale nejdůležitější je, na co si vzpomněl po několika dnech, drobnost, které v té chvíli nepřikládal důležitost, protože se zdálo, že nemá souvislost s nálezem mrtvoly.“

„Tak nám to konečně řekni,“ ztratila Amaia trpělivost.

„Vykládal mi, že tam chodí spousta párečků, které tam nechávají binec, hromady nedopalků, prázdné plechovky, použité kondomy a dokonce slipy a kalhotky, a vtom z něj vypadlo, že jednou tam nějaká nechala dokonce pár svátečních lodiček, červených.“

„Popis odpovídá těm, které na sobě měla Carla Huarteová na Silvestra a které se u její mrtvoly nenašly,“ poznamenal Jonan.

„A to není všechno. Je si jistý, že je tehdy prvního viděl; ten den pracoval, a i když nehnať ovce pít na tohle místo, boty jasně viděl. Podle jeho vlastních slov tam stály, jako by je tam někdo položil, jako kdyby šel člověk spát, nebo se vykoupat v řece,“ četl ze svých poznámek.

„Ale když se našla Carlina mrtvola, boty se nenašly?“ zeptala se Amaia a dívala se do zprávy.

„Někdo si je odnesl,“ objasnil Jonan.

„A vrah to nebyl, skoro to vypadá, že je tam nechal, aby označil místo,“ prohlásil Montes, který nad touto myšlenkou chvíli přemítal, a pokračoval: „Pokud jde o to ostatní, obě dívky studovaly na stejné střední škole v Lekarozu, je dost pravděpodobné, že se znaly od vidění, ale nestýkaly se. Byly od sebe pár let, měly jiné přátele... Carla Huarteová bydlela ve čtvrti Antxaborda. Ty to tam budeš znát, Salazarová.“ Amaia přikývla. „A Ainhoa bydlela ve vedlejší vesnici.“

Montes se sklonil nad svými poznámkami a Amaia ucítila nějakou olejovou substanci, kterou měl všude ve vlasech.

„Co to máš na hlavě, Montesi?“

„To je brilantina,“ odpověděl a přejel si rukou po šíji. „To mi dali u holiče. Můžeme pokračovat?“

„Samozřejmě.“

„Dobře. Tak tedy momentálně toho o moc víc není. Co máte vy?“

„Mluvili jsme s jejím přítelem,“ odpověděla Amaia, „a řekl nám velice zajímavé věci, jako že se jeho přítelkyni zamlouval tvrdý sex, se škrábanci, kousáním a hádkami, což potvrdily Carliny kamarádky, protože jim ráda vyprávěla o svých sexuálních schůzkách se vším všudy. To by vysvětlovalo škrábance a kousnutí, které měla na prsou. Drží se svých předchozích výpovědí: že byla dívka dost rozrušená působením drog, které si vzala, a začala být doslova paranoidní. To zapadá do toxikologické zprávy. A taky nám řekl, že si Carla Huarteová obvykle holila ohanbí, což by vysvětlovalo, že se na místě nenašla ani stopa chlupů.“

„Šéfová, máme fotky z místa, kde Carlu Huarteovou našli.“

Jonan je položil na stůl a všichni se nahrnuli kolem Amaiy a sklonili se nad ně. Carlino tělo bylo objeveno v úseku, kde se řeka rozvodňovala. Sváteční červené šaty a spodní prádlo, také červené, vypadaly jako rozedrané od prsou až ke slabinám. Pro-

vázek, jímž byla uškrcena, nebyl na fotografii vidět kvůli otoku na krku. Z jedné nohy visel poloprůhledný proužek, o němž si Amaia zpočátku myslela, že je to kůže, ale později rozpoznala, že jsou to zbytky kalhotek.

„Na to, že byla pět dní vystavená nepřízni počasí, je docela dobře zachovaná,“ poznamenal jeden z techniků, „nejspíš proto, že byla zima. Během toho týdne nestoupily teploty ve dne nad šest stupňů Celsia a v noci byla teplota mnohdy pod nulou.“

„Všimněte si polohy rukou,“ upozornil je Jonan. „Jsou otočené nahoru, jako u Ainhoy Elizasuové.“

„Carla si na Silvestra oblékla krátké červené šaty na ramínka a bílé sako z napodobeniny plyše, které se neobjevilo,“ četla Amaia. „Vrah je roztrhl od výstřihu dolů a roztáhl spodní prádlo a dvě části šatů na strany. Na ohanbí chyběl nepravidelný kousek kůže a tkáně, asi deset krát deset centimetrů.“

„Jestli vrah nechal Carle na ohanbí jedno z těch *txatxingorri*, vysvětlovalo by to, proč ji zvířata kousala jenom tam.“

„A proč nekousala Ainhou?“ zeptal se Montes.

„Nebyl čas,“ odpověděl doktor San Martín, který vstoupil do sálu. „Paní inspektorko, omlouvám se za zpoždění,“ řekl a posadil se.

„A nás ostatní buzerují,“ zamumlal Montes.

„Zvířata chodí pít za svítání; tohle děvče na rozdíl od toho prvního leželo na místě jen pár hodin. Nesu pitevní zprávu a spoustu novinek. Ty dvě zemřely naprosto stejně, uškrcené provázkem, který se jim zařízl do krku výjimečnou silou. Ani jedna z nich se nebránila. Šaty obou byly rozpárány velmi ostrým nástrojem, který způsobil povrchová poranění kůže na prsou a na bříše. Pubické ochlupení u Ainhoy bylo oholeno pravděpodobně stejným nástrojem a rozházeno kolem mrtvoly. Na Venušin pahorek někdo položil sladký moučník.“

„Bochánek *txatxingorri*,“ připomněla Amaia, „je to typické místní sladké pečivo.“

„Na těle Carly Huarteové se žádný moučník nenašel, ale jak jste nás upozornila, paní inspektorko, když jsme hledali stopy na šatech, našli jsme zbytky cukru a mouky podobné jako u moučníku nalezeného na těle Ainhoy Elizasuové.“

„Možná si ho ta dívka dala jako zákusek a na šatech jí zůstaly drobečky,“ podotkl Jonan.

„Minimálně doma ne, to jsem ověřil,“ odpověděl Montes.

„To nestačí na to, aby obě vraždy měly spojitost,“ prohlásila Amaia a hodila propisovačku na stůl.

„Myslím, že máme, co potřebujete, paní inspektorko,“ ozval se San Martín a spiklenecky pokynul svému asistentovi.

„A na co čekáte, doktore?“ zeptala se Amaia a vstala.

„Na mě,“ odpověděl komisař, který právě vstupoval do sálu. „Nevstávejte, prosím vás. Doktore San Martíne, řekněte jim, co jste řekl mně.“

Asistent soudního lékaře umístil na tabuli graf s různě barevnými řadami a sloupky čísel, zjevně nějaké srovnání. San Martín vstal a promluvil pevným hlasem člověka, který je zvyklý na kategorická tvrzení.

„Provedené analýzy potvrzují, že provázky použité u obou zločinů jsou totožné. I když to není rozhodující. Jedná se o balící provázek, který se běžně používá na stacích, na stavbách i ve velkoobchodě. Vyrábí se ve Španělsku a prodává se v železářstvích a velkých obchodních domech pro kutily jako Aki nebo Leroy Merlin,“ dostatečně dramaticky se odmlčel, usmál se, pohlédl nejdřív na komisaře, potom na Amaiu a pokračoval: „Nicméně rozhodující je fakt, že ty dva kousky na sebe navazují a pocházejí ze stejného klubka,“ pravil a ukázal dvě velmi ostré fotografie, na nichž byly vidět dva kousky stejného provázku s dokonalým

řezem uprostřed. Amaia se pomalu posadila a pořád se dívala na fotografii.

„Máme sérii,“ zašeptala.

Sálem se převalila vlna potlačovaného vzrušení. Sílící šepot náhle ustal, když se slova ujal komisař.

„Inspektorko Salazarová, říkáte jste, že pocházíte z Elizonda, je to tak?“

„Ano, pane komisaři, žije tam celá moje rodina.“

„Myslím, že znalost oblasti a některé aspekty případu společně se vzděláním a zkušenostmi vás činí způsobilou vést vyšetřování. Kromě toho nám teď může být velmi užitečná vaše stáž v FBI v Quantiku. Vypadá to, že tu máme sériového vraha, a tam jste pracovala do hloubky s nejlepšími odborníky na tomto poli... Metody, profily, psychologické studie, policejní záznamy... Prostě, povedete ten případ a dostane se vám veškeré podpory, kterou budete potřebovat, jak tady, tak v Elizondě.“

Komisař je pokynutím pozdravil a vyšel ze sálu.

„Gratuluju, šéfová,“ ozval se Jonan, podával jí ruku a pořád se usmíval.

„Hodně štěstí, paní inspektorko,“ přidal se San Martín.

Amaie neunikl znechucený úšklebek, s nímž ji tiše pozoroval Montes, zatímco se k ní ostatní policisté hrnuli a blahopřáli jí. Vyhýbala se poplácávání po zádech, jak jen mohla.

„Hned zítra ráno vyjedeme do Elizonda, chci se zúčastnit pohřbu Ainhoy Elizasuové. Jak víte, mám tam rodinu, takže tam určitě zůstanu. Vy,“ obrátila se na tým, „můžete během vyšetřování každý den dojíždět, je to jen padesát kilometrů a vede tam dobrá silnice.“

Než se rozešli, přišel k ní Montes a lehce pohrdavým tónem se zeptal: „Jenom nevím, jestli vám budu muset říkat šéfová?“

„Nebud' směšný, Fermíne, tohle je dočasná věc a...“

„Jen se nenamáhejte, šéfová, slyšel jsem komisaře, dostane se vám ode mě veškeré podpory,“ prohlásil, napodobil zasluhování a vyšel ze sálu.

Trochu roztržitě kráčela starou čtvrtí Pamplony k domovu ve staré, zrestaurované budově uprostřed ulice Mercaderes. Ve třicátých letech byla v suterénu továrna na deštníky, ještě tu byl patrný starý vývěsní štít s nápisem *Deštníky Izaguirre*, „kvalita a solidnost ve vašich rukách“. James říkal, že si ten dům vybral především kvůli prostoru a světlu v dílně, která se dokonale hodila k tomu, aby si tam zřídil sochařský ateliér, jenže Amaia věděla, že důvod, jenž vedl jejího manžela ke koupi domu právě na trase tradičního každoročního běhu býků, byl tentýž jako ten, který ho přivedl do Pamplony. Jako tisíce Severoameričanů pociťoval prudkou vášeň pro svátek Sanfermines, pro Hemingwaye a pro toto město, vášeň, která jí připadala skoro dětinská a kterou on prožíval znovu každý rok, když přišly oslavy. K její úlevě James neběhal před býky, ale každý den si procházel těch osm set padesát metrů cesty od ulice Santo Domingo a učil se nazpaměť každou zatáčku, každé klopýtnutí, každou dlaždici, až na náměstí. Líbilo se jí, jak se každý rok usmíval, když se blížily oslavy, jak vytáhl z kufru bílé oblečení a neopomněl koupit si nový šátek, přestože jich měl nejmíň stovku. Když ho poznala, žil už v Pamploně několik let, bydlel tehdy v pěkném bytě v centru a pro práci si najímal ateliér blízko radnice. Když se rozhodli, že se vezmou, James ji zavedl podívat se na dům v ulici Mer-

caderes a jí se zdál nádherný, i když příliš velký a drahý. Pro Jamese to problém nebyl, protože se tehdy začínal těšit jisté prestiži v uměleckém světě, a kromě toho pocházel z bohaté rodiny výrobců špičkových pracovních oděvů. Koupili dům, James si zařídil ateliér ve staré dílně a slíbili si, že dům zaplní dětmi, jakmile se Amaia stane inspektorkou.

Od jejího povýšení uplynuly už čtyři roky, každý rok se slavil svátek svatého Fermína, James byl v uměleckých kruzích každým rokem slavnější, ale děti nepřicházely. Amaia si podvědomě položila ruku na břicho na znamení ochrany a touhy. Zrychlila krok, aby předešla skupinku žen rumunských přistěhovalců, které se dohadovaly na ulici, a usmála se, když uviděla škvírami ve vratech světlo z Jamesovy dílny. Pohlédla na hodinky, bylo skoro půl jedenácté a on ještě pracoval. Odemkla vrata, položila klíče na starý stůl, který sloužil jako odkládací police, a zamířila do dílny bývalým průjezdem domu, kde se dosud zachovalo původní dláždění z oblázků a dvířka vedoucí do slepé chodbičky, která kdysi sloužila k uchovávání vína nebo oleje. James omýval blok šedého mramoru v neckách s mýdlovou vodou. Když ji spatřil, usmál se.

„Dej mi minutku, vytáhnu tuhle žábu z vody a jsem u tebe.“

Položil blok na mřížku, přikryl ho plátnem a utřel si ruce do bílé kuchařské zástěry, v níž obvykle pracoval.

„Tak jak se má moje láska? Jsi unavená?“

Ovinul kolem ní paže a ona zeslábla jako vždycky, když ji objal. Vdechovala vůni jeho hrudi přes tričko a chvíli jí trvalo, než odpověděla.

„Nejsem unavená, ale byl to zvláštní den.“

Odtáhl se, aby jí viděl do tváře.

„Povídej mi o tom.“

„Víš, pracovali jsme na případu děvčete z mého rodného městečka. Vyšlo najevo, že se podobá jinému případu, který se

stal před měsícem, taky v Elizondu, a zjistilo se, že je mezi nimi spojitost.“

„Jaká spojitost?“

„Vypadá to, že to byl stejný vrah.“

„Proboha, to znamená, že je tu nějaká bestie, která zabíjí mladá děvčata.“

„Skoro holčičky, Jamesi. A jde o to, že mě komisař jmenoval do čela vyšetřování.“

„Gratuluju, paní inspektorko,“ prohlásil a políbil ji.

„Ne každý se tak raduje, Montesovi se to moc nezamlouvalo. Myslím, že se dost naštvál.“

„Toho si nevsímej, vždyť znáš Fermína. Je to hodný člověk, ale prožívá těžké období. Přejde ho to, on si tě váží.“

„Nevím, já...“

„Ale já to vím, váží si tě, věř mi. Máš hlad?“

„Uvařil jsi něco?“

„Samozřejmě, šéfkuchař Wexford připravil specialitu podniku.“

„Už se nemůžu dočkat, až ji ochutnám. Co to bude?“ zasmála se Amaia.

„Jak, co to bude? Že se nestydíš! Špagety na houbách a lahev růžového vína značky Chivite.“

„Jdi ho otevřít, než se osprchuju.“

Políbila manžela a vydala se do koupelny dát si sprchu. Ve sprše zavřela oči a dlouhou dobu si nechala teplou vodu stékat po obličejí, potom opřela čelo o dlaždičky, které byly naopak chladné, a cítila, jak jí voda proudí po krku a zádech. Události se ten den hrnuly jedna za druhou, a tak ani neměla čas vyhodnotit důsledky, které ten případ bude mít pro její kariéru a následující den. Ovanul ji chladný vzduch, když do sprchy vstoupil James. Zůstala bez hnutí a vychutnávala si horkou vodu, která jako by odplavovala do odtoku jakoukoli souvis-

lou myšlenku. James se postavil za ni a velmi pomalu ji políbil na ramena. Amaia naklonila hlavu na stranu a nabídla mu krk v gestu, které jí vždy připomnělo staré filmy o Drákulovi, v nichž se bezelstné panenské oběti nabízely upírovi s krkem odhaleným až k rameni a přivíraly oči v očekávání nadlidského potěšení. James ji políbil na krk a přitiskl se tělem k ní. Obrátila se a hledala jeho ústa. Dotyk Jamesových rtů jí stačil, aby všechny myšlenky, které se netýkaly jeho, zůstaly odsunuty do nejhlubšího kouta její mysli. Rukama smyslně přejela po manželově těle a ten dotyk a jemná pevnost jeho svalů jí působily rozkoš, zatímco jí něžně líbal.

„Miluju tě,“ zasténal jí James do ucha.

„Miluju tě,“ zašeptala. A usmála se s jistotou, že to tak je, že ho miluje víc než cokoli jiného, víc než kohokoli, a jak je šťastná, že ho cítí mezi nohama, v sobě, že se s ním miluje. Když skončili, stejný úsměv jí vydržel celé hodiny, jako by okamžik s ním stačil na vymýcení všeho zla na světě.

Amaia myslela na to nejdůvěrnější, jak jenom on dokáže, aby se cítila skutečně ženou. V práci den za dnem nechávala svou ženskou stránku v pozadí a soustřeďovala se jen na to, aby byla dobrá policistka, ale mimo práci jí vysoká postava a štíhlé, statné tělo ve spojení s poněkud střízlivým oblečením, které si vybírala, nedodávaly pocit dostatečné ženskosti v přítomnosti jiných žen, hlavně manželek Jamesových přátel, menších a drobnějších, s malýma jemnýma rukama, které se nikdy nedotýkaly mrtvoly. Neměla ve zvyku nosit šperky s výjimkou snubního prstýnku a miniaturních náušnic, o nichž jí James říkal, že se hodí pro holčičku. Dlouhé plavé vlasy, vždy sčesané do ohonu, a jen střídmé líčení přispívaly k vážnému a trochu mužskému vzezření, jež James miloval a ona pěstovala. Kromě toho Amaia věděla, že pevnost jejího hlasu a jistota, s níž mluvila a pohybovala se, hravě zastraší ty podšité lišky, které jí

předhazovaly zlomyslné narážky na mateřství, jež stále nepřicházelo. Mateřství, které ji bolelo.

Večeřeli, povídali si o všedních věcech a brzy šli spát. Na Jamesovi obdivovala schopnost odpoutat se od denních starostí a zavřít oči, jakmile vlezl do postele. Jí vždycky dlouho trvalo, než se dostatečně uvolnila a mohla usnout. Někdy si celé hodiny četla, než se jí to podařilo, a jakýkoli hluk ji několikrát za noc vzbudil. V roce, kdy byla povýšena, se v ní během dne nahromadilo takové napětí a nervozita, že vyčerpaně upadala do hlubokého spánku beze snů, z něhož se za dvě nebo tři hodiny probudila se ztuhými bolavými zády, a bolest jí pak bránila znovu usnout. Časem napětí postupně polevovalo, ale spala pořád špatně. Nechávala na schodišti rozsvícenou lampičku, jejíž světlo šikmo dopadalo do ložnice, aby se mohla zorientovat, když se vyděšeně probudila ze snů posetých strašlivými výjevy, které ji mučily.

Teď se marně snažila soustředit pozornost na knihu, kterou držela v rukou. Vyčerpaná a sklíčená svými myšlenkami ji nechala sklouznout na zem. Ale světlo nezhasla. Zůstala ponořena do sebe, dívala se na strop a plánovala práci na nadcházející den. Přítomnost na bohoslužbě a pohřbu Ainhoy Elizasuové. U zločinů tohoto typu vrah znal své oběti a bylo pravděpodobné, že bydlí někde poblíž a vidí je každý den. Vrahové vykazovali značnou nestydatost a jejich jistota a morbidní potěšení je v mnoha případech vedly ke spolupráci na vyšetřování, na hledání zmizelých a k návštěvě shromáždění, bohoslužeb a pohřbů, kde příležitostně předváděli velkou bolest a ohromení. V tomto okamžiku neměli vyšetřovatelé žádnou jistotu, z podezření nebyli vyloučeni ani rodinní příslušníci. A jako první kontakt to nebylo špatné, poslouží to k jakémusi změření tepu, vyhodnocení situace, pozorování reakcí, naslouchání komentářům a názorům lidí. A samozřejmě uvidí sestry a tetu... Setkala